

PEONY

아빠,
나 이 결
혼 안 할래요! **5**

**ท่านพ่อ
ลูกไม่ยอม
แต่งงาน**

홍희수

HONG HEESOO

เขียน

Yuna puck วาด

บทที่ 20 (2)

ทนต่อไปไม่ไหวแล้วค่ะ!

ในที่สุดก็ถึงวันงานแข่งล่าสัตว์

อ่า เหนื่อยจัง

โดยปกติการล่าสัตว์เป็นกิจกรรมที่ต้องทำในตอนกลางวัน ตรงกันข้ามกับงานฉลองที่มักจะจัดขึ้นในช่วงกลางคืนเป็นส่วนใหญ่ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ฉันต้องตื่นขึ้นมาแต่งตัวตั้งแต่เช้าตรู่

หวังว่าวันนี้จะไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นนะ...

ขณะกำลังคิดอยู่นั้น จู่ๆ เซลลาและแมรีก็อุทานออกมาเสียงดังในระหว่างที่กำลังแต่งตัวให้ฉัน

“คุณหนูสวยมากเลยค่ะ!”

“เหล่าสุภาพบุรุษมากมายต้องอยากมอบบุปผาแห่ง เทพธิดาใต้พิภพให้กับคุณหนูอย่างแน่นอนค่ะ!”

ในเวลาปกติฉันคงฟังว่ามันเป็นคำชม แต่ไม่ใช่กับตอนนี้

หวังว่าวันนี้คุณชายเอลิออสจะไม่เข้ามาทักฉันนะ...
รวมถึงเรื่องการชนะด้วย

เมื่อเห็นฉันถอนหายใจด้วยความไม่สบายใจ เมลีสีนจึง
กล่าวขณะสวมหมวกบอนเน็ตลงบนศีรษะของฉัน

“ไม่ต้องกังวลนะคะ ถ้าหากสุภาพบุรุษท่านนั้นซึ่งเป็น
คนรักของคุณหนูได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลดยุก ปีหน้า
เขาก็จะได้เข้าร่วมในการแข่งล่าสัตว์เช่นกันค่ะ”

ไต่ยินว่าตระกูลอื่นมีการจ้างทหารรับจ้างด้วย ทว่าไม่ใช่
กับตระกูลของพวกเรา เพราะนอกจากพ่อจะสั่งไว้แล้วว่าห้ามทำ
อะไรให้สะดุดตาจักรพรรดิเป็นอันขาด...

ยังเป็นเพราะความหึงในศักดิ์ศรีของตระกูลนักดาบที่
เก่งกาจที่สุดอีกด้วย

เมลิสซีนคงคิดว่าฉันถอนหายใจเพราะแม็กซ์ไม่ได้เข้าร่วม
ในการแข่งล่าสัตว์

เธอคงคิดว่าเขาจะได้เข้ามาเป็นลูกเขยในคฤหาสน์นี้สินะ

พอลองนึกภาพว่าองค์กรรักษาความปลอดภัยเขาต้องย้ายเข้ามา
อยู่ในคฤหาสน์นี้ดูๆ ฉันก็ถึงกับระเบิดหัวเราะออกมาโดย
อัตโนมัติ

“คุณหนูคะ”

เมลิสซีนคงรู้สึกแปลกใจที่จู่ๆ ฉันก็หัวเราะออกมาอย่าง
ไม่มีปี่มีขลุ่ย ฉันจึงตอบเธอ

“ขอบใจนะ เธอทำให้ฉันหายเครียดเป็นปลิดทิ้งเลย”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เมลิสซีนจึงตอบกลับด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“ค่ะ โลงออกไปทีนะคะ”

ฉันหันไปยิ้มให้เธอก่อนจะนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“อ้อ เมลิสซีน ได้หาของที่ฉันบอกมาหรือเปล่า”

เธอส่งหน้าให้กับคำถามของฉัน

“เห็นว่าดอกไม้ที่คุณหอบอกเป็นดอกไม้ที่หายากมาก
เลยคะ”

ฉันถอนหายใจทันทีหลังจากได้ยินคำตอบ

อย่างไรซะ ดอกไม้ที่มีฤทธิ์ในการกล่อมประสาทสัตว์ปีศาจ
ได้ยอมไม่มีทางหาได้ง่ายๆ อยู่แล้ว

หลังจากรู้สึกผิดหวังอยู่ครู่หนึ่ง ฉันจึงหันไปยิ้มให้เมลิสัน
ที่กำลังสังเกตเห็นท่าทีของฉันอยู่

“ขอบใจนะ มันไม่ใช่ของจำเป็นขนาดนั้นหรอก ฉันแค่
ถามด้วยความอยากรู้เฉยๆ ไม่ต้องกังวลนะ”

ฉันบอกกับเมลิสันเช่นนั้นแล้วถอนหายใจเบาๆ

แค่จะหาไว้เพื่อเป็นหลักประกันเฉยๆ คงไม่เป็นอะไร
หรอกมั้ง แม็กซ์ก็คงจะไม่ได้ใช้สัตว์ปีศาจทำอะไรแย่อย่ ด้วย

...

ฉันพยายามทำให้ความกังวลซึ่งเกิดขึ้นภายในส่วนลึก
ของจิตใจสงบลง

ทันใดนั้น เสียงของพ่อก็ดังขึ้นตรงด้านนอกประตู

“จูเวเลียน เตรียมตัวเสร็จหรือยัง”

คิดว่าพ่อจะรออยู่ข้างล่างซะอีก ไม่คิดเลยว่าจะขึ้นมาหา
ถึงข้างบน!

ฉันรีบลุกพรัดขึ้นและตอบกลับไปทันที

“ค่ะ! จะออกไปเดี๋ยวนี้ค่ะ!”

เมื่อแม็กซ์เดินทางมาถึงพื้นที่ล่าสัตว์ ปรากฏว่าผู้เข้าร่วม
คนอื่นๆ จำนวนมากกำลังเข้าแถวเตรียมตัวออกไปล่าสัตว์อยู่
แล้ว

“ทุกคนดูคึกคักกันไม่น้อยเลยนะ”

เดนนิสพยักหน้าพลางตอบ

“เพราะว่าเป็นการแข่งขันล่าสัตว์ที่ถูกจัดขึ้นในรอบหลายปีนะ
พะยะค่ะ” เขากระซิบกระซาบเสียงเบาต่อ “อีกทั้งยังเป็นโอกาส
ที่จะได้ลู่บคมตระกูลซึ่งมีบรรดาศักดิ์สูงกว่าด้วยพะยะค่ะ”

เมื่อประโยคนั้นสิ้นสุดลง เสียงประกาศก็ดังขึ้นทันที

“ขอเชิญผู้เข้าร่วมจากตระกูลดยุกเอลิออส!”

แม็กซ์จ้องเฟรดริชในชุดเกราะซึ่งยืนอยู่ใต้ธงประจำ
ตระกูลดยุกเอลิออสเขม็ง

ไอ้สารเลวนั้น

เฟรดริชในชุดเกราะสีเงินพูดกับเหล่าอัศวินด้วยสีหน้า
จริงจัง

“ฉันเชื่อมั่นในความสามารถของทุกคน หวังว่าทุกคน
จะทำสุดความสามารถ”

จากนั้นเหล่าอัศวินจึงพากันส่งเสียงโห่ร้องกันดังลั่น

“เพื่อชัยชนะของดยุกน้อย!”

บรรดาอัศวินของตระกูลอื่นเริ่มมีสีหน้าหม่นหมองราวกับเสียกำลังใจหลังจากได้เห็นท่าทีของพวกเขา คงมีเพียงแค่เหล่าอัศวินขององค์รัชทายาทเท่านั้นที่จะไม่ถูกเหล่าอัศวินเอลิออสชิงตัดหน้าไปเสียก่อน

“ทายาทตระกูลเอลิออสมีชื่อเสียงโด่งดังอย่างที่ชาวลิอว่าไว้จริง ๆ นะพะยะค่ะ”

คำพูดของเดนิสทำให้แม็กซ์กัดฟันกรอดก่อนจะหันไปมองเหล่าอัศวิน

“ฉันเคยบอกว่าความพ่ายแพ้ในสนามรบคืออะไร”

องค์รัชทายาทในชุดเกราะสีดำทะมึนถามด้วยน้ำเสียงน่ากลัวราวกับอสูร

เมื่อเห็นดังนั้น เหล่าอัศวินองครักษ์จึงพากันกลืนน้ำลายดังเอือกและตอบว่า

“มีแต่ความตายพะยะค่ะ!”

เสียงที่ดังกังวานทำให้แม็กซ์ยกยิ้มมุมปากแล้วกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก

“ฉันหวังแค่พวกท่านทั้งหลายจะไม่ลืมเรื่องนี้”

เหล่าอัครวินของครีษขององค์รัชทายาทต่างเริ่มมีลาง-
สังหรณ์ว่า ถ้าหากพ่ายแพ้ในวันนี้มีหวังได้ตายด้วยน้ำมือของ
องค์รัชทายาทแน่ๆ

จากนั้นไม่นานพวกเขาแต่ละคนจึงส่งเสียงตะโกนโห่ร้อง
เพื่อการมีชีวิตรอด

“ไม่ต้องเป็นห่วงพะยะค่ะ!”

“วันนี้พวกเราจะนำบุปผาแห่งเทพธิดาใต้พิภพมาถวายน
ฝ่าบาทให้ได้พะยะค่ะ!”

“ชัยชนะต้องเป็นของเราพะยะค่ะ!”

หลังจากได้ยินเสียงเหล่าอัครวินขององค์รัชทายาทซึ่งเต็ม
ไปด้วยความมุ่งมั่นและน่าขนลุก อัครวินกลุ่มอื่นๆ และผู้ชมต่างก็
พากันส่งเสียงดังวุ่นวาย

“เป็นเพราะเคยออกไปสู้รบจริงๆ แล้วหรือเปล่านะ ถึงได้
มีความมุ่งมั่นมากกว่าคนทั่วไป”

“ใช่ใหม่พะยะค่ะ”

เบียทริเซ่ถอนหายใจ ขณะมองคุณภาพตรงหน้านั้นอย่าง
เงิบบ ๆ

ไอ้ทึมเอ๊ย! จำเป็นต้องวางท่าขนาดนั้นด้วยหรือ

ทันใดนั้นเอง เสียงดังกังวานก็ดังขึ้นจากทางด้านหลัง
ของเบียทริเซ่

“ว้าว! หล่อกันทุกคนเลย!”

เสียงของวิคเตอร์ทำให้สายตาของทุกคนจับจ้องมายัง
บริเวณที่องค์หญิงอยู่จนเบียทริเซ่รู้สึกหน้าร้อนวูบวาบ

แล้วทำไมคนคุ่มกันฉันต้องเป็นเขาด้วย

ถึงแม้รูปร่างหน้าตาจะจัดอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ แต่ท่าทาง
ของชายหนุ่มดูเหลวไหลและงุ่มง่ามอย่างบอกไม่ถูก จนทำให้
เธอนึกเสียดายที่เคยขอให้เขาช่วยคุ่มกันจูเวเลียน

เขาจะคุ่มกันพวกเราได้จริงหรือ

ในขณะที่เบียทริเซยกมือขึ้นมาโบกพัดแถวใบหน้าเพื่อไล่ความร้อนอยู่นั้น

“ขอเชิญผู้เข้าร่วมจากตระกูลดยุกโพลเยน!”

พอเสียงแตรดังขึ้น ผู้ถือธงสัญลักษณ์ประจำตระกูลดยุกโพลเยนจึงเดินเข้ามาด้านในสนามแข่งขัน เมื่อเหล่าอัศวินปรากฏตัวพร้อมกับชุดเกราะที่แกะสลักเป็นลายสัญลักษณ์ประจำตระกูลดยุกโพลเยน ผู้คนจึงพากันอุทานเสียงหลง

“โอ้ ในที่สุด!”

“ไม่เหมือนใครจริงๆ เลยนะคะ!”

เหล่าอัศวินเดินเข้ามาพร้อมกันอย่างเป็นระเบียบ สมกับเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงเรื่องนักดาบอย่างแท้จริง จากนั้นผีเท้าของพวกเขาจึงหยุดลง

ชายหนุ่มหน้าตาตงามก้าวออกมายืนด้านหน้า พร้อมเหินหมวกเหล็กไว้กับเอว เขาจ้องมองเหล่าอัศวินที่ยืนอยู่ด้วยแววตาคมกริบและกล่าวว่า

“อย่าลืมนะ ว่าดาบของพวกนายหนักแค่ไหน และอย่าลืมนะ ว่าเจ้านายของพวกเราคือใคร”

เหล่าอัศวินพร้อมใจกันชักดาบออกมาโดยพร้อมเพรียง จากนั้นเจอราลดีน หัวหน้าที่ของเหล่าอัศวินจึงกล่าวว่า

“จงทำอย่างเต็มที่เพื่อเจ้านายของพวกเรา! ผู้ซึ่งเป็นผู้ซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่! และเลดีของพวกเรา! เข้าใจไหม?”

“ครับ!”

เจอราลดีนชูดาบขึ้นสูงและตะโกนเสียงดังลั่น

“เพื่อเกียรติของโพลเยน!”

“เพื่อเกียรติของโพลเยน!”

ภาพที่เหล่าอัศวินยืนล้อมกันเป็นวงกลมและชูปลายดาบทั้งสองประกายแวววับขึ้นให้เป็นอย่างหนึ่งเดียวกัน ช่างเป็นภาพอันแสนงดงามจริงๆ

เบียร์ริชมองภาพนั้นและอุทานด้วยความตะลึง

ช่างน่าทึ่งสมกับเป็นตระกูลดยุกโพลเยนที่มีชื่อเสียงเรื่อง
นักดาบจริงๆ

แต่แล้วก็มีเสียงพร่ำบ่นดังขึ้นจากด้านหลัง

“เฮอะ อวดเก่งจริงๆ เลย”

เสียงของวิกเตอร์ทำให้เบียทริเซขมวดคิ้วเล็กน้อยและ
หันกลับไปมองเขา เมื่อเห็นอย่างนั้นชายหนุ่มจึงยกไหล่ขึ้นลง
และตอบว่า

“ก็มันจริงนี่พะยะค่ะ”

ตรงกันข้ามกับวิกเตอร์ เมื่อเห็นหน่วยอัศวินที่ดูงดงาม
ราวกับหลุดออกมาจากหนังสือ ผู้ชมคนอื่นๆ ต่างส่งเสียงดัง
เกรียวกราว

จากนั้นไม่นาน เมื่อเห็นใครบางคนปรากฏตัว ตรงบริเวณ
ที่นั่งชมก็เริ่มเกิดเสียงดังอื้ออึงขึ้นเช่นกัน

“ดยุกโพลเยนมาแล้วค่ะ!”

เรือนผมสีเงินสะท้อนกับแสงตะวันจนเป็นประกาย
แวววาวเจิดจรัส

ผู้ที่เดินจับมือเข้ามากับชายหนุ่มรูปงามอย่างดยุกโพลเยน
คือเลดีโพลเยน หญิงสาวผู้มีหน้าตาสะสวยงดงาม เธอเดินเข้ามา
ด้วยสีหน้าเรียบเฉยราวกับไม่ได้รู้สึกประทับใจอะไรกับภาพที่
เกิดขึ้นเมื่อสักครู่

“เธอดูไม่ตื่นเต้นเลยนะคะ”

“ไม่แปลกหรอกค่ะ เพราะเลดีคงได้เห็นเหล่าอัศวินผู้นำที่
ทุกวันอยู่แล้ว”

“แต่จะว่าไป พวกเขาเป็นคู่พ่อลูกที่งดงามมากเลยว้าไหม
คะ”

“ใช่ค่ะ เปล่งประกายกันทั้งคู่เลย”

เบียทริเช่รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นทันทีหลังจากได้ยินอย่างนั้น
ถึงแม้จะไม่ใช่คำชมสำหรับตัวเธอเองก็ตาม

จูเวเลียนของเราสวยอยู่แล้ว

แต่จู่ๆ เสียงถอนหายใจก็ดังขึ้นจากทางด้านหลัง

“เลดี้โพลเนนงดงามราวกับนางฟ้าขนาดนั้นได้ยังไงกันนะ”

เบียทริเซ่หันกลับไปมองด้านหลังอีกครั้งด้วยใบหน้าบึ้งตึง

“ฉันเชื่อใจคนคนนี้ได้จริงๆ เหรอ

เมื่อเห็นวิกเตอร์เอาแต่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่แบบนั้น หญิงสาวก็เริ่มรู้สึกไม่ค่อยไว้วางใจเท่าไรนัก

พ่อหันมามหาทันทีที่เห็นฉันนั่งหาอยู่ในรถม้าโดยไม่รู้ตัว

“เหนื่อยหรอ”

“ปะ...เปล่าค่ะ! ลูกสบายดีค่ะ”

คำตอบของฉันทำให้พ่อถอนหายใจเบาๆ และพูดว่า

“ได้ยินว่าวันนี้ลูกจะชมการแข่งขันกับเพื่อนๆ รวมถึงองค์หญิงด้วย”

“ไม่สบายใจหรือเปล่าค่ะ”

ในวันนี้ฉันตัดสินใจอยู่กับพ่อเพื่อความปลอดภัย แต่ก็กลัวว่าพ่อจะรู้สึกอึดอัดที่ต้องนั่งรวมกันกับเพื่อนๆ ของฉันเช่นกัน

พ่อสายหัวเป็นการตอบ

“เปล่าหรอก แต่...กลัวว่าเพื่อนๆ ของลูกจะอึดอัดที่พ่ออยู่ด้วยนะ”

คำตอบของพ่อทำให้ฉันอดยิ้มไม่ได้

“รู้ไหมคะว่าเพื่อนๆ ของลูกชื่นชอบพ่อกันขนาดไหน”

พ่อหรีตาลงทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น

“ชื่นชอบเธอ ทำไมกันล่ะ พ่อไม่ถือว่าเป็นนักดาบด้วยซ้ำ...”

ฉันถอนหายใจ เมื่อเห็นพ่อขมวดคิ้วเหมือนกับไม่เข้าใจ

ไม่ยากเชื่อว่าพ่อจะไม่รู้ตัวว่าตัวเองเก่ง...นี่สินะตัวละครที่สมบูรณ์แบบในทุกด้าน

ผ่านไปไม่นาน สีเขียวข่มดำนอกรหน้าต่างก็ทำให้ฉันถึงกับเผลออุทานออกมา

“ว้าว มันใหญ่ขนาดนี้เลยหรอคะ”

พ่อพยักหน้าตอบคำถามของฉัน

“เพราะว่าจักรพรรดิองค์ก่อนๆ ชอบล่าสัตว์นะ”

เป็นเพราะมีสายเลือดของมังกรซึ่งเป็นนักล่าที่แข็งแกร่งที่สุดสินะ เพราะอย่างนี้หรือเปล่า แม้กระทั่งได้มีความสามารถในด้านกรฟันดาบเช่นกัน

จะว่าไป เขาไม่วิเคราะห์ว่าจะเป็นผู้ชนะในวันนี้...

คงไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับแม็กซีซีใหม่

ในขณะที่ฉันกำลังกังวลอยู่นั้น

“ไม่ต้องเป็นห่วงองค์รัชทายาทหรอก เพราะไม่มีใครในจักรวรรดินี้สามารถเอาชนะเขาได้อีกแล้ว นอกเสียจากลูก”

ประโยคของพ่อทำให้ฉันตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

“พ่อพูดถูกเลยคะ”

ถ้าหากพลังทางด้านเวทมนตร์ของเบียทริเซ่ตื่นขึ้นก็ไม่
แน่ แต่ในตอนนี้อะยังอยู่ในสภาพที่ไม่รู้อะไรเลย

ฉันคิดพลางกลืนน้ำลายอีกใหญ่

มันอาจจะผ่านไปได้ด้วยดีก็ได้

สาเหตุที่พลังเวทของเธอถูกปลุกขึ้นมาในต้นฉบับนั้น
เป็นเพราะความเหงาอย่างรุนแรงและความสิ้นหวังที่ต้องอยู่ตัว
คนเดียว ถ้าหากพลังเวทต้องถูกปลุกขึ้นจากความทุกข์เช่นนั้น
บางทีการอยู่ต่อไปโดยไม่รู้แบบนี้น่าจะดีเสียกว่า

ต่อจากนี้ไป ฉันกับแม็กซ์จะคอยดูแลปกป้องริเซ่เอง

ฉันตัดสินใจอย่างแน่วแน่ แต่ทันใดนั้นเอง

“หวังว่าเขาจะก้าวข้ามพ่อไปได้ไวๆ”

ฉันหันไปมองพ่อหลังจากได้ยินเสียงพิมพ์อั้นแผ่วเบา
ของเขา

ปกติแล้วพวกอาจารย์มักจะอิจฉาลูกศิษย์ไม่ใช่เหรอ...
พ่อฉันเป็นคนจิตใจดีจัง

เมื่อรู้สึกว่ารถม้าจอดนิ่งอยู่กับที่แล้ว พ่อจึงยื่นมือมาให้
ฉัน

“ถึงแล้วสินะ”

ฉันจับมือเขาแล้วกวาดตามองดูทิวทัศน์ด้านนอก มีรถม้า
จอดเรียงรายเป็นแถวยาวอยู่ด้านนอกสิ่งก่อสร้างที่คล้ายกับ
สนามแข่งทรงกลม ที่พักชั่วคราวที่ถูกสร้างขึ้นเป็นจุด ๆ เหล่า
อัศวินของแต่ละตระกูลที่ถือธงและกำลังเตรียมตัวเข้าไปใน
สนาม

นี่ขนาดจำกัดเฉพาะผู้ที่มียศตั้งแต่เคานต์ขึ้นไปแล้ว
นะเนี่ย แต่คนก็ยังเยอะถึงขนาดนี้เลย...

ความจริงแล้ว ฉันไม่เห็นด้วยกับการล่าสัตว์เลยแม้แต่น้อย
เว้นเสียแต่ว่าเป็นการล่าเพื่อกิน จึงไม่ค่อยดีใจเท่าไรที่มีคน
เยอะขนาดนี้ เพียงแค่คิดว่าสัตว์จำนวนมากจะต้องตายไปเพื่อ
ความสนุกสนานก็ทำเอาเศร้าใจแล้ว

แต่ก็คงทำอะไรไม่ได้ ในเมื่อมันเป็นคำสั่งขององค์-
จักรพรรดิ

อย่างไรก็ตาม อย่างน้อยก็ยังมี การคิดถึงประชาชนอยู่บ้าง เนื้อของสัตว์ที่ถูกล่าในเขตล่าสัตว์จึงจะถูกแจกจ่ายให้กับคนยากไร้เพื่อเป็นการปลอบประโลมใจ

“จู่เวล ไปกันเถอะ”

ฉันจับมือของท่านพ่อที่ยื่นมาให้พร้อมกับเรียกชื่อ แล้วเดินเข้าไปด้วยกัน

“ขอเชิญผู้เข้าร่วมจากตระกูลดยุกโพลเลน!”

ฉันหันหน้าไปทางสนามทันทีที่ได้ยินเสียงประกาศ และเห็นเจอราลดีนกำลังเดินเข้าไปในนั้นด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

อืม... สิ่ง que ฉันพูดคงทำให้เขามีท่าที่ระแวงระวังตระกูลดยุกเอลิออสสินะ

แต่ท่าทางการเดินที่พร้อมเพรียงและแข็งแกร่งของพวกเขา ทำให้ฉันรับรู้ได้เลยว่าเหล่าอัศวินของฉันให้ความสนใจกับสายตาของผู้คนมากขนาดไหน

“อย่าลืมละ ว่าดาบของพวกเขาหนักแค่ไหน และอย่าลืมว่าเจ้านายของพวกเขาเราคือใคร”

หลังจากเห็นเจอราลดีนออกมาแก้กทำไม่เหมือนกับปกติ
ฉันจึงมั่นใจเลยว่า

ที่เขาดูวางท่ากว่าปกติแบบนั้น คงเป็นเพราะได้รับความ
สนใจสิท่า...

ในระหว่างที่กำลังคิดอยู่นั้น เหล่าอัศวินก็ชูดาบขึ้นโดย
พร้อมเพรียงกันและรวมปลายดาบเป็นหนึ่งเดียว ภาพนั้นทำให้
ฉันถึงกับสุดหายใจเข้าลึกๆ

อะไรกัน ปกติไม่เห็นจะทำแบบนี้กันสักหน่อย

ถ้าคนที่ทำอย่างนั้นเป็นคนที่ฉันไม่รู้จัก ฉันก็คงไม่คิดอะไร
แต่ปัญหาคือ ตัวตนที่แท้จริงของพวกนั้นคือพวกกินเงินเดือนไป
วันๆ ต่างหาก

*ปกติก็ไม่เห็นจะทำตัวมีประโยชน์ แต่พอมาตอนนี้ก็กลับ
ทำเป็นอัศวินผู้เคร่งขรึมซะงั้น แปลกจริงๆ!*

“เพื่อเกียรติของโพลเฮน!”

คติพจน์นั้นทำให้ฉันรู้สึกอับอายจนแทบทนไม่ไหว

ชะ...ชนลุก

ฉันทนดูภาพนั้นไม่ไหวอีกต่อไปจึงตัดสินใจเบือนหน้าหนี
แต่แล้วพ่อก็พูดอะไรบางอย่างเสียงเบา

“อุตส่าห์บอกไปแล้วนะว่าอย่าทำตัวให้เด่น...สงสัยคง
ต้องลงไปควบคุมการฝึกกระบี่ขบวินัยเองแล้วสินะ”

พ่อก็ดูใจดี ฉันจึงถอนหายใจทันที

ฉันไม่ได้บอกให้เอาชนะตระกูลดุกเอลิออสตั้งแต่เริ่ม
สักหน่อย...เจอราลดีน เจ้าโง่เอ๊ย

พ่อกุมมือฉันแน่น หลังจากเห็นว่าฉันถอนหายใจ

“รีบไปนั่งกันเถอะ”

ฉันชะเง้อมองคูบริเวณโดยรอบเมื่อพ่อเอ่ยปากชวนไปนั่ง
และยิ้มกว้างทันทีเมื่อหันไปเห็นริเซซึ่งนั่งอยู่ตรงที่นั่งส่วนตัว

เธอมาแล้วสินะ

ไม่ว่าจะดีใจแค่ไหนก็ยังไม่สามารถเดินเข้าไปคุยกับเธอ
ตรงๆ ได้ในระหว่างที่มีสายตาของคนอื่นจับตามองอยู่ ด้วยเหตุนั้น
ฉันจึงหันไปพูดกับท๊อด อัครวินที่คู้มกันฉันอยู่แทน

“ท๊อด ไปถามมองค์หญิงกับเหล่าเลดี้จากตระกูลต่าง ๆ ที่
เป็นเพื่อนฉันทีสิ ว่าอยากมานั่งร่วมกันไหม”

ท๊อดโค้งศีรษะให้ฉันแล้วตอบว่า

“รับทราบครับ มายเลดี้”

คำตอบของเขาทำให้ฉันถึงกับอายจนมือหงิก ดูเหมือนว่า
เจอราลดีนกับอัครวินคนอื่นๆ จะกลายเป็นพวกขี้เก๊กไปแล้วสินะ

เบียร์เซ่หันไปมองอัครวินของตระกูลดยุกโพลเยนแล้วย้อน
ถาม

“ให้ไปนั่งร่วมวงด้วยนั้นหรือ”

หญิงสาวหันหน้าไปทางจู่เวเลียนซึ่งมองเห็นอยู่ไกลๆ

จูเวเลียนในหมวกบอนเน็ตที่ตกแต่งด้วยดอกไม้และ
ลูกไม้ดูคล้ายกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบไม่มีชีวิต เมื่อสายตาสบ
ประสานกัน ใบหน้าของเบียทริเซ่จึงเริ่มเห่อแดงทันที

“ไม่ยากเชื่อเลยว่าเธอจะเป็นฝ่ายเสนอให้ไปนั่งด้วยกัน
ก่อน ทั้งสวยและใจกล้าจริงๆ

เบียทริเซ่จึงตอบกลับอย่างเสียงดังฟังชัด

“ได้สิ นำทางฉันไปที่”

หลังจากได้ยินคำตอบ ท้อดก็คลี่ยิ้มเล็กน้อยพร้อมโค้ง
ศีรษะลง

“ตามกระหม่อมมาได้เลยพะย่ะค่ะ”

ในขณะที่หญิงสาวกำลังจะย้ายที่นั่งนั่นเอง

“ขอเชิญผู้เข้าร่วมจากตระกูลมาร์ควิสเฮสเซน!”

ทันทีที่เสียงนั้นสิ้นสุดลง เหล่าอัศวินของตระกูลมาร์ควิส
เฮสเซนจึงเดินขบวนกันเข้ามาในสนามแข่ง เบียทริเซ่หันตามอง
คนที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุด

มิกาอิล

แต่ในขณะที่เบียร์เซ่กำลังจ้องมองมิกาอิลอยู่นั้น เขาที่กำลังชะเง้อมองรอบๆ ก็หันมาจ้องเขากลับ ทำเอาหญิงสาวถึงกับสะดุ้งตกใจ

สายตาน่าหงุดหงิดแบบนั้นมันอะไรกัน...!

ทันใดนั้น ใครบางคนก็เดินเข้ามาจับไหล่เธอเบาๆ

“องค์หญิง ประชากรตรงไหนหรือเปล่าเพคะ”

น้ำเสียงอันไพเราะ ผิวขาวผ่องราวกับหิมะ และใบหน้าที่เป็นเบียร์เซ่ชอบยกเจอมาโดยตลอด

“มะ... ไม่มีอะไร...”

เบียร์เซ่ชำเลื่องมองมิกาอิลเล็กน้อยก่อนจะต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าเขาหันหลังกลับไปแล้ว

เขามีแผนการอะไรในใจกันนะ

สายตาที่จ้องมองมาเมื่อสักครู่ของมิกาอิลทั้งมีดมนและน่าขนลุก เพียงแค่มองเห็นก็ทำเอาหวาดกลัวจนทำอะไรไม่ถูกแล้ว

รักงั้นหรือ ไร้สาระทั้งเพ

เบ็ยทริเซ่กำหมัดแน่น

“ริเซ่ เป็นอะไรใหม่”

สิ้นเสียงกระซิบแผ่วเบา เบ็ยทริเซ่จึงหันไปหาจู่เวเลียน
ก่อนจะนึกอะไรบางอย่างออก

เดี๋ยวก่อนนะ ตอนที่จู่เวเลียนปรากฏตัว เขามองมาทาง
ฉันด้วยนี่

เบ็ยทริเซ่คิดพลางมองจู่เวเลียนที่กำลังมองมาด้วยสายตา
เป็นกังวล แต่เมื่อสังเกตเห็นความกังวลที่แฝงอยู่ในดวงตา
คล้ายอัญมณี เธอจึงเริ่มรู้สึกกล้าหาญมากขึ้น

ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะฉันจะไม่ให้อั้หมอนั้นทำอะไรเธอ
ได้เด็ดขาด

มีคาอิลทอดสายตามองจูเวเลียนในชุดเดรสสีฟ้าอมเขียวด้วย
ใบหน้าแดงกำ

จูเวเลียนของฉัน วันนี้ก็งดงามเช่นเดิม

เขาเหม่อมองหญิงสาวครูหนึ่งก่อนจะหันมองบริเวณ
โดยรอบอย่างลึกลับกลอน เมื่อเธอเริ่มมีการเคลื่อนไหว

เธอจะไปไหนนะ

มีคาอิลคิดฟุ้งซ่านสักพัก แต่เมื่อจูเวเลียนกลับเข้ามาอยู่ใน
สายตาอีกครั้ง เขาจึงโล่งใจและเริ่มเผยให้เห็นแววตาอันน่ากลัว

ถ้าเธอเป็นของฉันละก็ ฉันจะหักขาคุณนั้นก่อนเลย เธอจะ
ได้หนีไปไหนไม่ได้อีก

ขณะที่ความคิดชั่วร้ายผุดขึ้นมาในหัว มีคาอิลก็สังเกตเห็น
ว่าฝ่ายตรงข้ามที่จูเวเลียนเดินไปหาคือใคร พอเห็นอย่างนั้น เขาก็
ถึงกับต้องขมวดคิ้ว

องค์หญิงมองมาที่ฉันนั้นหรือ

แววตาอันดูดุตันขององค์หญิงที่มองตรงมายังเขาอย่างชัดเจนทำให้มิคาอิลยกยิ้มมุมปากขึ้นข้างหนึ่ง

ถึงจะเป็นเชื้อพระวงศ์ แต่เธอก็เป็นแค่ผู้หญิงที่อ่อนแอและอวดดีเท่านั้นแหละ

จากนั้นไม่นาน ใครบางคนก็ค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้มิคาอิลโดยไม่ให้ใครสังเกตเห็น

“ฝ่าบาททรงเรียกหาครับ”

ประโยคนั้นทำให้มิคาอิลหันหน้ากลับไปอีกทาง พร้อมกับกำหมัดแน่น

ถ้าขอแต่งงานต่อหน้าชนชั้นสูงทุกคน ยัยอวดดีนั้นคงไม่มีทางปฏิเสธได้แน่ๆ

รอยยิ้มเยาะปรากฏขึ้นบนใบหน้าของมิคาอิล

ทุกคนมาก่อนครบแล้ว ยกเว้นริเซ่

เนื่องจากต้องไปบอกตามลำดับความใกล้ของที่นั่ง ริเซ่
จึงเป็นลำดับสุดท้าย

แต่มันก็เป็นเรื่องถูกต้องแล้วที่ไปบอกเธอเป็นคนสุดท้าย
เนื่องจากเธออยู่ในตำแหน่งที่สูงที่สุด

คล้ายกับบอสตัวสุดท้ายที่ปรากฏตัวขึ้นในตอนจบ
มารยาทในสังคมชนชั้นสูงของที่นี่ก็ไม่ต่างกัน ผู้ที่มีระดับสูงกว่า
ควรมาช้ากว่า เพื่อให้ผู้น้อยได้พุดคุยกันอย่างสบายใจเสียก่อน

โรสกระซิบข้างหูฉันด้วยใบหน้าที่นึ่นเต้น

“ต้องขอบคุณท่านจูเวเลียนเลยนะคะ พวกเราถึงได้มา
ชมในที่นี้่งพิเศษเช่นนี้”

จะเรียกว่าเป็นอภิสิทธิ์ก็ได้ เนื่องจากดยุคเป็นยศที่สูง
ที่สุดในบรรดาชนชั้นสูงทั้งหมด ที่นั่งที่พวกเรานั่งอยู่จึงถูกแยก
ออกมาต่างหากจากที่นั่งอื่นๆ

แต่ในเมื่อที่นี้เป็นสถานที่เพื่อความบันเทิงของพวกเขา
ชนชั้นสูง ไม่ว่าที่ไหนก็คงจะนั่งสบายเหมือนกันนั่นแหละ ยกเว้น
...

ฉันเผลอหันไปมองที่นั่งพิเศษตรงกลางของจักรพรรดิ
โดยไม่รู้ตัว

เก้าอี้อันหรูหราแตกต่างกับที่นั่งธรรมดา ไม่ว่าจะมองอย่างไร
ก็ดูสบายกว่าใครเขา ส่วนดอกไม้สีเงินนำอัศจรรย์ซึ่งใช้ในการ
ประดับตกแต่งที่นั่งสำหรับราชวงศ์ ก็ดูเหมือนจะเป็นดอกไม้
หายากและพบเจอไม่ได้ง่าย ๆ แม้กระทั่งในจักรวรรดิเอง

จะว่าไปก็ใช้เงินฟุ่มเฟือยเหมือนกันนะ...

ในขณะที่กำลังคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยอยู่นั้น สายตาของ
ฉันก็พลันเหลือบไปเห็นริเซ่ยืนหน้าซีตอยู่ในจุดที่ห่างออกไป
ไม่ไกลมาก

เธอเป็นอะไรไปหรือเปล่านะ

เมื่อเห็นฉันลุกขึ้นยืน พ่อจึงเอ่ยถามทันที

“จะไปไหน”

ฉันยกนิ้วชี้ไปตรงที่ริเซอยู่

“ลูกจะไปรับเพื่อนคะ”

อาจเป็นเพราะระยะทางไม่ไกลมากนัก พ่อจึงพยักหน้า
เป็นเชิงตอบรับ

“ไม่ต้องห่วง พ่อจะคอยจับตาดูอยู่ตลอด”

ประโยคนั้นทำให้ฉันรู้สึกมั่นใจขึ้นมา และรีบเดินตรงไป
หาริเซ

“องค์หญิง ประชวรตรงไหนหรือเปล่าเพคะ”

แม้ว่าฉันจะเอ่ยถามเช่นนั้น แต่เธอกลับทำแค่เพียงทำ
สีหน้าเคร่งเครียดแทนคำตอบ

เมื่อฉันถามริเซซ้ำ ๆ ว่าเป็นอะไรไหมด้วยความกังวล
เธอก็จึงตอบกลับมาว่า

“อ้อ คือว่า...ฉันรู้สึกเครียดแปลก ๆ นะ”

หลังจากได้ยินคำตอบ ฉันจึงยื่นมือไปจับมือเธอเอาไว้
พร้อมกับพูดว่า

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะ ฉันอยู่นี่แล้ว”

เธอยิ้มตอบ

“อ้อ”

ไม่นานฉันกับริเซ่ก็เดินมาถึงที่หนึ่งที่ทุกคนนั่งอยู่กันครบ
แล้ว

“ยินดีต้อนรับเพคะ องค์กรหญิง”

ทุกคนต่างโค้งคำนับอย่างนอบน้อม ยกเว้นแต่พ่อของฉัน
เท่านั้นที่ทำแค่เพียงพยักหน้าเบาๆ เนื่องจากตำแหน่งที่ทัดเทียม
กับราชวงศ์ ริเซ่ตอบรับการทักทายของพ่อเป็นคนแรกสุด

“ดยุกโพลเยน ขอขอบคุณที่เชิญให้มานั่งร่วมกันนะคะ”

สายตาของพ่อหันมาทางฉันด้วยสีหน้าที่ดูผ่อนคลาย
เล็กน้อย ต่างจากปกติที่มักจะบึ้งตึงเสมอ

“ขอบพระทัยอย่างมากที่ทรงเป็นเพื่อนที่ดีกับลูกสาวของ
กระหม่อมพะย่ะค่ะ”

ประโยคนั้นทำให้ริเซ่ยิ้มกว้างและตอบว่า

“ฉันเพิ่งเข้าสังคมได้ไม่นานก็เลยได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากมายจากเลดี้ หวังว่าพวกเราจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันไปเรื่อย ๆ นะคะ”

น้ำเสียงอันไพเราะและสุภาพอ่อนน้อมของริเซ่ทำให้ท่านพ่อหันมามองฉัน แววดาคู่นั้นดูเปี่ยมไปด้วยภาคภูมิใจอย่างบอกไม่ถูก ทำเอาใบหน้าของฉันร้อนวูบวาบ

ฉันเหมองไปทางอื่น แต่สายตาดันชำเลื่องไปทางที่หนึ่ง พิเศษอีกครั้ง

องค์จักรพรรดิมาแล้วนี่

การปรากฏตัวขององค์จักรพรรดิทำให้ฉันหน้ามู๋ทันที

“เชิญนั่งพะยะค่ะ”

ริเซ่นั่งลงตามคำเชิญของท่านพ่อ แต่ในขณะที่ฉันกำลังจะนั่งลงตามนั่นเอง

เดี๋ยวละ ดอกไม้...สีเงินนั่นมัน...

ฉันลุกขึ้นพรวดจากที่นั่ง แล้วยื่นมือไปจับมือริเซ่

“องค์หญิง เสด็จไปที่หนึ่งกับหม่อมฉันได้ไหมพะคะ”

ดูเหมือนเธอจะตกใจกับคำขอที่ไม่ทันตั้งตัว จึงพยักหน้า
ตอบด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ

องค์จักรพรรดิในเสื้อคลุมขมมิงก์อำปากหัวเราะรำในทันที
เมื่อมีคาอิลเดินมาถึงที่นั่งชมสำหรับจักรพรรดิ

“ยินดีต้อนรับ วันนี้เป็นอย่างไบบ้าง”

“กระหม่อมสบายดีพะยะคะ ขอบพระทัยสำหรับความ
ห่วงใยพะยะคะ”

คำตอบอันสุภาพอ่อนน้อมของมีคาอิลทำให้องค์-
จักรพรรดิพยักหน้าด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“ในไม่ช้าพวกเราก็จะได้เป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว ข้าก็
ต้องเป็นห่วงเจ้าอยู่แล้วสิ”

ทั้งที่องค์จักรพรรดิอุทิศสำหรับพูดขนาดนั้น แต่มีคาอิลก็ยังคงไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ออกมา เขาทำแค่เพียงโค้งศีรษะลงอย่างนอบน้อมราวกับเป็นการแสดงความซาบซึ้งใจ

“กระหม่อมเกรงว่าจะทำให้ฝ่าบาทต้องทรงลำบาก เนื่องจากความสามารถของกระหม่อมยังคงขาดตกบกพร่องอยู่พะยะค่ะ”

“ไม่หรอก แต่มันอาจจะมีอุปสรรคเล็กน้อย เพราะเจ้าแม็กซ์มีลเลียนมันชอบทำตัวบ้าดีเดือด”

องค์รัชทายาทแม็กซ์มีลเลียน ถึงแม้จะเคยไต่ยีนอยู่บ่อย ๆ จนพอจะรู้อยู่แล้วว่าเขามีความสามารถอันโดดเด่น แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคาดเดาไม่ได้ว่าอยู่ในระดับประมาณไหนกันแน่

แต่ถึงยังงៃองค์จักรพรรดิก็อยู่ฝั่งฉัน แสดงว่าฉันก็น่าจะไต่เปรียบมากขึ้นอีก

ในตอนที่น่าสัตว์ป่าดุร้ายเข้ามาครั้งแรก องค์จักรพรรดิไต่ทำเครื่องหมายระบุจุดซ่อนของสัตว์เหล่านั้นที่มีแต่มีสูงบนแผนที่ไว้ให้แล้ว เพื่อที่มิคาอิลจะได้รับชัยชนะ

ในขณะที่องค์กรรักษาพยาบาลต้องสำรวจตามป่าอย่างแทบเป็น
แทบตาย จนก็แค่ไปล่าสัตว์ที่ถูกล่ามอยู่ก็พอ ง่ายอย่างกับ
ปอกกล้วยเข้าปาก

มีคาอิลคิดพลางคลี่ยิ้ม

“อ้อ แล้วก็เรื่องสัตว์ป่านะ... น่าจะไม่มีอยู่ในแผนที่ที่เคย
ให้ไปก่อนหน้านี้แล้วนะ”

ประโยคนั้นทำให้ชายหนุ่มหันไปมององค์จักรพรรดิ
พร้อมกับขมวดคิ้ว ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสีหน้ายิ้มแย้ม

“มันมีความหมายบางอย่างซ่อนอยู่ใช่ไหมพะยะคะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว”

ถ้าเป็นไปได้มีคาอิลอยากคว้าคอเสื้ออีกฝ่ายแล้วตะคอก
ข่มขู่ให้รีบสารภาพออกมาเสียด้วยซ้ำ แต่ทำได้แค่เพียง
พยายามอดทนอดกลั้นเอาไว้และกล่าวว่า

“กระหม่อมสงสัยยิ่งนักพะยะคะ ว่ามันมีความหมายอะไร
ซ่อนอยู่”

สายตาขององค์จักรพรรดิหันไปมองทางอื่นพลาดใช้นิ้วชี้
ไปยังที่หนึ่ง

“เห็นที่นั่นพิเศษของตระกูลดยุกโพลเยนที่อยู่ตรงโน้น
ไหม”

ไม่มีทางที่เขาจะมองไม่เห็น เพราะในตอนนั้นจูเวเลียน
และเบียทริเซกำลังพากันออกไปที่ไหนสักแห่ง

พวกเขาจะไปที่ไหนกันนะ คงจะไม่ได้ไปให้ผ้าเช็ดหน้า
กับคนอื่นใช่ไหม

มิคาอิลเริ่มเป็นกังวล เมื่อใบหน้าอันงดงามของบุคคล
หนึ่งแวบเข้ามาในหัว

ในเมื่อเป็นการแข่งที่ทหารรับจ้างสามารถเข้าร่วมได้ จึงมี
ความเป็นไปได้สูงที่คนรักฐานะต่ำต้อยของจูเวเลียนจะเข้าร่วม
ในฐานะทหารรับจ้างของตระกูลดยุกโพลเยน

ความคิดเช่นนั้นทำให้มิคาอิลกัดฟันกรอดด้วยความ
โมโห

“วันนี้องค์หญิงไปอยู่กับลูกสาวของเลจิสพอดี ช่าง
เหมาะเจาะมากเลยว้าใหม่”

เมื่อจู่เวเลียนถูกกล่าวถึง เปลวเพลิงภายในใจของเขาจึง
ลุกโชนขึ้นทันที แต่มีคาลิพยายามสะกดกลั่นความโกรธไว้และ
ตอบอย่างใจเย็น

“กระหม่อมเป็นคนที่โง่เขลา จึงไม่อาจเข้าใจความหมาย
อันลึกซึ้งของฝ่าบาทได้พะยะค่ะ”

คำตอบของมีคาลิทำให้องค์จักรพรรดิเตาะลื่นอย่าง
ไม่พอใจ แล้วเปลี่ยนมาคลี่ยิ้มกว้าง

“ข้าตั้งใจจะเติมเชื้อไฟเข้าไปในชัยชนะของเจ้า และ
ความรู้สึกของแม็กซ์มิลเลียนที่มีต่อลูกสาวของเลจิสนะสิ”

ประโยคนั้นทำให้มีคาลิมีสีหน้าเคร่งเครียดทันที

ฉันลงมาที่สนามแล้วหันไปมององค์จักรพรรดิที่กำลังสนทนากับมิคาอิลอยู่

มันน่าสงสัยเกินกว่าจะเรียกว่าเป็นเรื่องบังเอิญ

ตามต้นฉบับแล้ว แม็กซ์จะต้องเป็นคนนำสัตว์ปีศาจเข้ามา แต่ในเมื่อตอนนี้แม็กซ์ไม่มีทางเป็นคนนำสัตว์ปีศาจเข้ามาอย่างแน่นอน ฉันจึงคิดว่าวันนี้น่าจะผ่านไปได้อย่างสงบสุข แต่ทว่ามันกลับมีดอกไม้สีเงินประดับอยู่ตรงบริเวณที่นั้งชมขององค์จักรพรรดิอย่างไม่คาดคิด

ประเด็นคือ สีของดอกไม้ที่ใช้ควบคุมสัตว์ปีศาจในต้นฉบับเป็นสีเงิน...

ฉันหันไปพูดกับริเซ่

“ริเซ่ ดอกไม้ที่อยู่ตรงโน้น เธอช่วยไปเอามาหน่อยได้ไหม”

เมื่อเห็นฉันชี้ไปที่ดอกไม้ซึ่งประดับประดาอยู่ตรงบริเวณที่นั่งพิเศษตรงกลาง ริเซ่ก็ถามกลับ

“ทำไมเธอถึงขอให้ฉันไปหยิบดอกไม้สีเงินนั้นมาให้ล่ะ”

จะต้องอธิบายอย่างไรดีนะ

ถ้าตอบว่าบางทีมันอาจจะมีสัตว์ปีศาจโผล่มาในการแข่งก็ได้ บางทีองค์จักรพรรดิอาจจะอยู่เบื้องหลัง บางทีดอกไม้สีเงินนั้นอาจเป็นดอกไม้พิษที่มีฤทธิ์ทำให้หมาป่าเป็นอัมพาตไปชั่วขณะหนึ่งก็ได้

แน่นอนว่าเธอต้องไม่เชื่ออยู่แล้ว มีหน้าซำยังอาจมองว่าฉันเป็นพวกประหลาดอีก

ฉันกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่และตอบไปตามสถานการณ์

“มัน...สวยดีนะ”

ริเซ่เบิกตากว้างสັกพั๊กก่อนจะหรีดตาลงเล็กน้อย

เธอโกรธหรือเปล่านะ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกหรอก เพราะแม้แต่ฉันเองยังมองว่ามันไร้สาระเลย

ฉันคิดพลางแลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผาก

“ได้สิ เธอคงอยากได้ดอกไม้สีเงินนั้นมากเลยสินะ”

ฉันพยักหน้าตอบทันที เมื่อเห็นเธอหันมามองพร้อมรอยยิ้มสดใส

“อ้อ อ้อ”

เธอยื่นมือมาลูบแก้มฉันอย่างช้าๆ และกล่าวว่า

“ถ้าเธออยากได้ ฉันก็ต้องเอามาให้อยู่แล้ว จูเวเลียนผู้นำรักของฉัน”

พอเห็นเธอยอมง่ายกว่าที่คิด ฉันจึงรู้สึกโล่งใจไปได้เปลาะหนึ่ง

ริเซ่ใจดีกับคนของเธอจริงๆ ด้วย

ในขณะที่กำลังคิด ริเซ่ก็พูดโพล่งขึ้นว่า

“เธอรออยู่ตรงนี้กับวิดเตอร์นะ ฉันจะรีบไปรีบกลับมา”

“เอ่อ ริเซ่ เดี่ยวก่อน...!”

ฉันรีบเรียกชื่อเธอ แต่ดูเหมือนว่าเสียงฉันจะเบาเกินไปจนเธอไม่ได้ยิน

เมื่อเห็นริเซ่เดินตรงไปยังที่นั่งพิเศษสำหรับองค์จักรพรรดิ
ด้วยความมั่นใจ ฉันจึงหันไปพูดกับวิกเตอร์ว่า

“ฉันไม่ใช่ไรหอกคะ ช่วยไปคุ้มกันริเซ่ทีนะคะ”

“อะไรนะครับ แต่ว่า...”

ฉันกวาดตามองผู้คนมากมาย

“คนเยอะขนาดนี้ ไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรอกคะ”

ถึงจะตอบเช่นนั้น แต่เซอร์วิกเตอร์ก็ยังคงมีใบหน้าสับสน
อยู่ดี

“และอีกอย่าง ท่านพ่อของฉันก็กำลังจับตามองอยู่ด้วยคะ”

วิกเตอร์พยักหน้าด้วยใบหน้าซีดเซียวทันทีเมื่อได้ยิน
ประโยคนั้น

“เข้าใจแล้วครับ”

เมื่อเห็นเขากำลังจะหันหลังไปอีกทาง ฉันจึงรีบเรียกเขา
ไว้

“อ้อ แล้วก็! ช่วยไปบอกองค์หญิงทีละว่าดอกไม้เนะ ให้
แอบเอามา”

เซอร์วิคเตอร์ตอบพร้อมรอยยิ้มอันสดใส

“เข้าใจแล้วครับ อยู่ตรงนี้ก่อน อย่าเพิ่งขยับไปไหนนะ
ครับ!”

มองดูเซอร์วิคเตอร์วิ่งไล่ตามหลังริเซ่ไปสักพัก ฉันจึง
กวาดตามองสำรวจเหล่าอัศวินที่กำลังเตรียมพร้อม

ทุกคนดูฮึกเหิมกันมากเลย

แต่แล้วสายตาของฉันก็พลันเหลือบไปเห็นแม็กซใน
ชุดเกราะสีดำทะมึน รวมถึงดาบที่เขาถืออยู่ในมือด้วย

เขาผูกผ้าเช็ดหน้าที่ฉันให้ไว้ตรงด้ามดาบสินะ

ภาพนั้นทำให้ฉันเผลอยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

อยากเข้าไปทักจัง...แต่คงทำไม่ได้

แต่จู่ๆ ก็มีใครบางคนเดินเข้ามาจับไหล่ของฉัน จนทำเอา
ฉันตกใจสะดุ้งโหยง

อะ...อะไรกัน

เมื่อฉันหันไปมองก็เห็นใบหน้าอันคุ้นเคย

“มาทำอะไรตรงนี้เหรอครับ”

“อ่า คุณชายเอลิโอส สวัสดิ์ดีค่ะ”

เขาถอนหายใจให้กับคำตอบของฉันและพูดต่อว่า

“คุณมาทำอะไรที่สนามครับ”

เพราะมันเป็นวันที่ไม่สะดวกต่องค์จักรพรรดิยังไงล่ะ

ฉันไม่มีทางตอบตามความจริงได้อยู่แล้วว่ามันจะสะดวกตา
เกินไป ถ้าหากมองไปตรงที่นั่งพิเศษตรงกลางจากที่นั่งผู้ชม ก็เลย
 ลงมาตุงองค์จักรพรรดิในสนามที่อยู่ห่างจากระยะสายตาของเขา

“อ้อ คือว่า...ฉันมาเดินเล่นนะคะ”

คุณชายเอลิโอสมีสีหน้าเคร่งเครียดทันที เมื่อได้ยินเรื่อง
 ที่ฉันกู่ขึ้นมาโดยไม่ได้คิดอะไร

“แถวนี้มีอาวุธเยอะนะครับ อย่าลืมน้ำมันอันตรายมาก
แกมอัครวิบบางคนก็กำลังฝึกยิงธนูอยู่ด้วย”

อ่า ฉันไม่ได้คิดเรื่องนั้นเลย เป็นคำตอบที่ไร้ซึ่งความคิด
มาก

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ทันได้คิดว่ามันจะเป็นการรบกวน”

เขาถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะคลี่ยิ้มเล็กน้อย

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นครับ ผมพูดเพราะเป็น
ห่วงว่าคุณจะได้รับบาดเจ็บ”

คำพูดที่ฟังดูอ่อนโยนอย่างคาดไม่ถึงทำให้ฉันเริ่มรู้สึก
แปลกขึ้นมา

อืม เขาก็ไม่ได้แ่อย่างที่คุณคิด...

ในขณะที่ฉันกำลังคิดอยู่นั้น

“จู่เวเลียน!”

จู่ๆ ก็มีใครบางคนตะโกนเรียกชื่อฉันด้วยน้ำเสียงโกรธ-
เกรี้ยว และเข้ามาแทรกกลางระหว่างฉันกับคุณชายเอลิออส

เบียร์ที่เซ่สุดหายใจเข้าลึก ๆ เมื่อใกล้ถึงที่นั่งพิเศษสำหรับ
องค์กรจักรพรรดิ

ฉันต้องเอามันมาให้ได้ เพราะมันคือดอกไม้ที่จูเวเลียน
อยากได้

ใจของเธอเจ็บแปลบขึ้นมาทันที เมื่อนึกถึงท่าทางที่ดู
ลึกลับของจูเวเลียน

เธออยากได้ดอกไม้ที่นั่นจนถึงกับทำสายตาสีอำพัน
เหวอ

ไม่นานเบียร์ที่เซ่จึงหันไปพูดคุยกับวิกเตอร์ที่เดินตามเธอ
มาว่า

“รออยู่ตรงนี้แหละ”

วิกเตอร์พยักหน้าตอบรับและมองตามแผ่นหลังของ
องค์กรหญิง

ถึงจะเป็นคำขอร้องของเลดี้โพลเยนผู้ตั้งตารอ
...แต่ไม่อยากเชื่อว่าเธอจะมีท่าทางมุ่งมั่นขนาดนั้น

เบียทริเซ่ถอนหายใจอีกรอบ ก่อนจะพูดกับอัสวินองครักษ์
ที่คุ้มกันทางเข้าที่หนึ่งพิเศษสำหรับองค์จักรพรรดิ

“ถอยไป ฉันจะไปเข้าเฝ้าเสด็จพ่อ”

แต่นอกจากอัสวินจะไม่ถอยให้แล้วยังตอบกลับอย่าง
เย็นชาด้วยว่า

“ตอนนี้ฝ่าบาททรงกำลังพูดคุยเรื่องสำคัญกับแขก
ผู้สูงศักดิ์อยู่พะยะค่ะ”

คำว่า ‘แขกผู้สูงศักดิ์’ ทำให้มุมปากของเบียทริเซ่ยกขึ้น
ทันที

กล้าดียังไงถึงเอาฉันไปเปรียบเทียบกับคนที่เป็นแค่
ลูกชายของตระกูลมาร์ควิส

เบียทริเซ่จ้องอัสวินองครักษ์เขม็งพลาถักฟันกรอด
ก่อนจะรู้สึกคั่นหน้าเขาอย่างบอกไม่ถูก

ไอ้หมอนั้น...

“องค์หญิงมั่งนรี ให้เธอเข้ามา”

การอนุญาตของจักรพรรดิทำให้เบ็ยทริเซ่ปรายตามอง
อัศวินองครักษ์ด้วยหางตาพร้อมกับขบฟันแน่น

ไอ้หมอนั้นคือคนที่พยายามจะลักพาตัวฉันเมื่อครั้งก่อน

ฉันจะแก้แค้นแก้ให้ได้เลยคอยดู

เบ็ยทริเซ่คิดเช่นนั้นและเดินเข้าไปด้านในกระโจมของ
องค์จักรพรรดิ

“เข้ามาสิ มีเรื่องอะไรนรี”

เบ็ยทริเซ่พยายามข่มความโกรธที่กำลังปะทุเอาไว้และ
ตอบคำถามของผู้เป็นพ่อ

“ลูกมองเห็นเสด็จพ่อจากฝั่งตรงข้าม จึงอยากมาทักทาย
เพคะ”

คำตอบของหญิงสาวทำให้องค์จักรพรรดิอมยิ้มอย่าง
พึงพอใจ

“วันนี้เจ้านั่งกับเลดีโพลเยนสินะ”

เบ็ยทริเซ่ตอบคำถามหยิ่งเชิงด้วยท่าทางสงบนิ่ง

“เพราะว่าการเป็นบุตรสาวตระกูลดยุกของเธอน่าจะมี
ประโยชน์กับลูกเพคะ”

คำตอบที่ฟังดูเย็นชาเล็กน้อยของลูกสาวทำให้องค์-
จักรพรรดิยิ้มน้อยๆ

“อืม ความสัมพันธ์ด้านผลประโยชน์ก็ไม่เลวเหมือนกัน”

ถ้าเป็นเมื่อก่อน มันคงเป็นคำชมที่เบียดเบียนชื่นชอบ
แต่ตอนนี้มันกลับทำให้เธออึดอัดใจอย่างยิ่ง

ฉันไม่ได้คบกับเด็กคนนั้นเพื่อผลประโยชน์สักหน่อย

แต่เบียดเบียนไม่กล้าเปิดเผยความในใจออกไป เธอทำแค่
เพียงยิ้มตอบอย่างอ่อนหวานและเดินตรงไปที่ราว จากนั้นจึง
ซ่อนดอกไม้สีเงินไว้ในแขนเสื้อ

“ลูกคิดคำนึงถึงเสด็จพ่อเสมอเพคะ”

องค์จักรพรรดิยกมุมปากขึ้นข้างหนึ่ง

“ช่างฉลาดหลักแหลมมาก เบียดเบียน”

หรือว่าจะถูกจับได้แล้ว?

หญิงสาวกลืนน้ำลายอีกใหญ่ด้วยความกังวล

“ถ้าหากเจ้าคิดถึงข้าก็ต้องภาวนาให้เซอร์มิกาลิสได้รับชัยชนะด้วยละ ข้าเชียร์เจ้าหนุ่มนี่อยู่”

เบียทริเซ่กัตรีมฝีปากเบา ๆ ก่อนจะยกมุมปากทั้งสองข้างขึ้น

“ขอให้ได้รับชัยชนะในวันนี้ละคะ”

มุมปากของมิกาลิสยกขึ้นทันทีที่ได้ยินประโยคนั้น

“กระหม่อมตั้งใจจะทำอย่างสุดความสามารถเพื่อเกียรติขององค์จักรพรรดิและองค์หญิงอยู่แล้วพะยะค่ะ”

เบียทริเซ่รีบโค้งศีรษะลงทันทีเมื่อเห็นมิกาลิสยื่นมือออกมาเพื่อจะจับมือ

“อีกไม่นานการแข่งขันก็จะเริ่มต้นขึ้นแล้ว ลูกขอตัวก่อนนะเพคะเสด็จพ่อ”

องค์จักรพรรดิพยักหน้าตอบ

“ได้สิ คุณเองด้วยละ”

องค์จักรพรรดิชำเลื่องมองทางที่นึ่งพิเศษเล็กน้อย และ
รู้สึกแปลกตากับท่าทางของเลจิสที่มองไปที่ไหนสักแห่งด้วย
ใบหน้าเคร่งเครียด

จะให้ไอ้หมอนั้นเข้ามายุ่งไม่ได้เด็ดขาด...

องค์จักรพรรดิยกยิ้มมุมปากขึ้นข้างหนึ่งพลางก้มลงมอง
แหวนที่สวมอยู่บนนิ้ว

แม้ในระหว่างการเตรียมตัวออกไปล่าสัตว์ แม็กซ์ก็ยังแอบ
ชำเลื่องมองจู่แวเลียนทุกครั้งที่มีเวลาว่าง

วันนี้ก็สวยเหมือนเดิมเลย

ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังยิ้มแยมอยู่ภายใต้หมวกเหล็กนั้น

“เลดี้โพลเอนงดงามอย่างกับเทพธิดาเลยว้าใหม่”

แม้จะเป็นเสียงที่เบามากจนคนอื่นน่าจะไม่ได้ยิน แต่คน
มีประสาทสัมผัสไวกว่าคนอื่นอย่างแม็กซ์ ได้ยินมันอย่างชัดเจน
เต็มสองหู

แต่พอสวยมากเกินไป เจ้าแมลงวันพวกนั้นก็ชอบเข้ามา
ตอมอยู่เรื่อย...

หรือว่าหลังจากได้ขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิแล้วจะ
บัญญัติกฎหมายไม่ให้มองเห็นจักรพรรดินีดี?

ในขณะที่แม็กซ์กำลังจินตนาการพลางกััดฟันกรอดอยู่
นั้น

“เฮ้อ ถ้าได้ผ้าเช็ดหน้าจากสาวงามอย่างเลดีโพลเยนก็คง
จะดีไม่น้อยเลยนะ”

“ตื่นเถอะ อัสวินประจำราชวงศ์ก็ไม่ใช่ นายคิดว่าอัสวิน
ประจำตระกูลทั่วไปอย่างพวกเราจะคู่ควรกับเธอหรือ”

หลังจากได้ยินประโยคนั้น แม็กซ์จึงก้มลงมองผ้าเช็ดหน้า
ที่ผูกไว้กับด้ามดาบพลางหัวเราะในลำคอ

ใช่แล้ว ฉันมีสิ่งที่คุณนายจะไม่มีวันได้ตลอดชีวิต

ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังอึ้งออดอึ้งใจอยู่นั่นเอง จู่ ๆ ก็มี
เสียงแทรกขึ้นมาจากทางด้านหลังของกระโถม

“แต่ได้ยินมาว่า คนรักของเธอเป็นสามัญชนธรรมดาอะ
...”

“ถ้าคบกับสามัญชนอย่างนั้นได้ แสดงว่าพวกเราเองก็ยังมี
พอมีความหวังอยู่นะสิ”

จากนั้นสีหน้าของแม็กซ์ก็เริ่มดูน่ากลัวขึ้นเรื่อย ๆ

“ฝ่าบาท ทรงมาทำอะไรตรงนี้พะย่ะค่ะ”

คำถามของเดนิสทำให้แม็กซ์กัดฟันกรอดพร้อมกับหัน
ขวับไปทางที่เสียงนั้นดังขึ้น ทรงสีน้ำตาลประดับตราประจำตระกูล
กำลังโบกสะบัดไปตามสายลม

ตระกูลเคานต์ไฟเรกซ์

แม็กซ์แสร้งยิ้มที่มุมปาก

“อ้อ แค่คิดว่าไล่จับหมาล่าสัตว์ก็น่าจะสนุกดีนะ”

หมาล่าสัตว์เหรอ แต่ในการแข่งล่าสัตว์ครั้งนี้ห้ามใช้หมา
ล่าสัตว์นี่

ในขณะที่เดนนิสกำลังขมวดคิ้วเนื่องจากไม่เข้าใจสถานการณ์ เสียงขององครักษ์ทายาทที่ฟังดูขุ่นเคืองกว่าปกติก็ดังขึ้น

“แล้วเรียกทำไม”

สิ้นเสียงขององครักษ์ทายาท เดนนิสจึงเริ่มรายงานสิ่งที่กำลังจะรายงานเมื่อสักครู่

“อ้อ กระจ่อมจะมาแจ้งให้ทรงทราบว่าตรวจสอบอาวุธ และสำรวจกลุ่มอื่นๆ เสร็จแล้วพะยะค่ะ”

“ว่าต่อ”

“พะยะค่ะ เห็นว่าตระกูลดยุกเอลิออสได้ใส่นักล่ามืออาชีพไว้ในรายชื่อผู้เข้าร่วมในฐานะผู้สำรวจด้วยพะยะค่ะ ส่วนตระกูลมาร์ควิสเฮสเซน...”

เดนนิสพูดแล้วหยุดมองไปที่องครักษ์ทายาท ดูจากที่สายตามองไปที่อื่นอยู่ ดูเหมือนว่าเขาจะไม่สนใจฟังการรายงานตอนนี้เลย

ทรงมองไปที่ไหนกันนะ

“ฝ่าบาทพะยะค่ะ”

เมื่อเดนนิสเรียก แม็กซ์จึงหันมาจ้องเขาด้วยสายตา
หงุดหงิดแล้วกล่าวว่า

“ฉันเกือบพลาดเพราะนายแล้วรู้ไหม”

พอพูดจบ แม็กซ์ก็หันกลับไปมองตรงที่ที่जूเวเลียนอยู่
เมื่อสักครู่นี้ ก่อนจะสังเกตเห็นว่าอาจารย์กำลังมองมาทางตน

ถึงเขาจะจับตาดูอยู่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่สามารถเรียกว่า
เป็นพันธมิตรกันได้ เพราะงั้น...

แม็กซ์จับจ้องสายตาไปตรงที่ที่जूเวเลียนอยู่อีกครั้ง และ
รู้สึกอารมณ์เสียอย่างมากเมื่อเห็นเธอจับมือกับเบียทริเซ่

จับมือต่อหน้าคนอื่นนั้นหรือ แม้แต่ฉันยังไม่เคยทำเลย
...!

ในขณะที่แม็กซ์ขมวดคิ้วอย่างแรงด้วยความหึงหวงอยู่
นั้น

ทำไม่जूเวเลียนถึงแยกลงมาที่สนามคนเดียว...

หลังจากเห็นสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด แม็กซ์จึงรีบหนีหน้า
เล็กน้อยแล้วหันไปมองวิดีโอ

แล้วทำไมไอ้เจ้าวิดีโอถึงไม่อยู่ข้างजूवेเลียน แล้ว
ตามัย்யเบียทริเซ่ไปล่ะ

แน่นอนว่าตรงจุดที่जूवेเลียนอยู่คือเขตปลอดภัย เพราะ
เป็นบริเวณในสนามที่มีการห้ามใช้อาวุธ จึงไม่ต้องกังวลว่าจะ
ได้รับบาดเจ็บ

แต่ปัญหาคือการที่जूवेเลียนสวयจนเกินไป

“ตรงนั้นคือเลดี้โพลเยนไซ้ใหม่”

“ลงมาในสนามแบบนี้ หรือว่าจะมาให้ผ้าเช็ดหน้ากับใคร
สักคน”

ด้วยเหตุนั้นชายหนุ่มจึงอดกังวลไม่ได้ว่าจะมีพวกแมลงหวี่
แมลงวันมาตอมजूवेเลียน

ถ้ามีใครเข้าใกล้เธอ ฉันจะไม่ปล่อยไว้แน่

ผ่านไปไม่นาน แม็กซ์ก็ต้องตาลุกโพลงขณะกำลังจับดาตุ
จูเวเลียน

ไอ้จิ้งจอกเฮงชวยนั่น!

แม็กซ์รู้สึกอยากฆ่าคนขึ้นมาทันที เมื่อเห็นเฟรดริช
เข้ามาใกล้จูเวเลียน แต่ว่า...

*“แม็กซ์ ในการแข่งล่าสัตว์ ห้ามทำเป็นรู้จักกันโดยเด็ดขาด
นะคะ เข้าใจไหมคะ”*

ถ้าหากเข้าไปใกล้เธอตอนนี้ ความพยายามที่ผ่านมามาอาจ
กลายเป็นสูญเปล่า

ให้ตายสิ จะเป็นบ้าอยู่แล้ว แล้วจะให้ทนได้อย่างไร!

แม็กซ์ก้าวขาไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

ทนต่อไปไม่ไหวแล้ว!

เมื่อสังเกตเห็นว่าแม็กซ์ดูแปลกไป เดนนิสจึงรีบห้ามเขา
เอาไว้

“ผะ...ฝ่าบาท ทางนั้น...ทรง...ทรงพระทัยเย็นลงก่อน
พะยะค่ะ!”

แต่แม้กระทั่งกำลังโกรธเป็นพินเป็นไฟไม่มีทางได้ยินเสียง
ห้ามนั้น

วันนี้ฉันจะต้องอัดไ้สารเลวนั้นให้ได้

ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังก้าวเข้าไปในเขตปลอดภัยด้วย
ความคิดอันน่ากลัว สายตาของเขาก็พลันเหลือบไปเห็นว่ามีใคร
บางคนวิ่งพุ่งเข้าไปตรงนั้น

เจ้านั้น...

ทันทีที่องค์รัชทายาทหยุดฝีเท้า เคนนิสจึงรีบห้ามปราม
ด้วยใบหน้าที่ซีดเซียว

“ฝ่าบาท โปรดทรงพระทัยเย็นก่อนพะยะค่ะ! เดินไปหา
เขาแบบนี้ อาจทำให้เกิดปัญหา...!”

ทันใดนั้น แม็กซก็ยกมูมปากขึ้นพร้อมกับพูดพึมพำ

“ใช่แล้ว เป็นจริงจอกก็ต้องถูกหมาล่าสัตว์ไล่สิ”